

- Ти пак ще ни оставиш! - извика Мария ~~ири на колене~~ и скри лице в ръцете си.

Сякаш нещо се стопи в сърцето на царя. Значи, и за него тук биеше едно близко сърце, значи и неговото заминаване караше някого да пролива сълзи. Очите му се замъглиха. Той погали искрящото злато на дългите ѝ плитки.

- Аз ще се върна скоро, дете...

- Ти винаги така казваш... А после по цели месеци и години не се виждаш...

- Но ти не си сама тук. Стринка ти, лелите ти, Иоан, Ана, Александър, Слав...

Девојката поклати ~~тежко~~ глава и въздъхна. Нещо сви сърцето на царя. Беше ли се той достатъчно погрижил до сега за бедното сираче? Сред толкова тежки походи и държавни грижи беше ли отделил достатъчно време за малката си дъщеря? Как прекарваше дните си Мария, когато той не беше тук в Търново? Липоваше ли нещо на самотното детски сърце? Беше ли щастлива? Какви тревоги помрачаваха големите ѝ сини очи?

Изведнъж момичето захълца отчаяно. Трогнат, Калоян отново се опита да дигне лицето ѝ.

- Какво има? Какво има?

- Не заминавай!

Сякаш от дълбочината на сърцето ѝ се бе откъснала тази молба.

- Не заминавай! Страх ме е. Когато остана тук сама, все ми се струва, че ще чуя нещо лошо за тебе... Какво ще стане с мен, ако не си ти? Когато не си тука, дните ~~ми~~ ~~са~~ ~~стат~~ ~~така~~ дълги, без край... А ето сега иде ~~Богородица~~ ~~именият~~ ~~ми~~ ден... Иде празникът на свети Димитър... Иде Коледа... Без тебе ще бъде така грозно, така невесело...